

HỒI 70

NGOÀI TỔ TRONG MỜ

Nhìn thấy Độc Cô Thương hạ thủ, Vương Lâm Hoa thở hắt ra một cái. Không biết đó là cái thở dài có lẫn chút bụi ngùi hay là tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết dưới chưởng lực của Độc Cô Thương, không một ai sống nổi.

Long Tứ Hải vỗ tay cười sáng sặc:

- Rồi, mát mẻ. Đúng là một chưởng cực kỳ thuần thực.

Độc Cô Thương lui lại lạnh lùng:

- Xem coi hắn đã dứt hơi chưa?

Long Tứ Hải cười nhỉnh:

- Dưới chưởng lực của Độc Cô huynh, đâu có kẻ nào phải ngất ngư.

Miệng tuy nói thế, nhưng hắn vẫn bước tới cúi mình dòm sát, không phải định xem Trầm Lăng chết chưa, mà hắn muốn xem vành môi có giữ được phảng phất nụ cười dễ ghét hay không.

Nhưng, vĩnh viễn hắn không làm sao thấy được.

Long Tứ Hải vừa mới khom xuống, thân hình ngay đơ xuôi xị của Trầm Lăng vụt bật lên như quỷ nhập tràng, và Long Tứ Hải bị một chưởng ngay giữa ngực bắn lộn ra tất thở.

Long Tứ Hải chết mà nét mặt kinh hoàng trên mặt vẫn chưa tan kịp.

Vương Lâm Hoa từ trong chỗ nấp phóng thẳng mình lên như điện giật.

Chẳng lẽ Trầm Lăng chết rồi còn hiện quỷ?

Cho dù chưởng lực của Độc Cô Thương chưa làm cho hắn chết ngay, thì huyết đạo hắn vẫn còn bị Long Tứ Hải phong bế kia mà?

Độc Cô Thương đứng yên một chỗ, mặt vẫn lạnh băng băng.

Trầm Lăng bước tới vòng tay mỉm cười:

- Túc hạ tương cứu, thật là một việc mà tại hạ không ngờ, tại hạ trọn đời xin ghi nhớ mãi đức hiếu sinh.

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Ta cứu ngươi không phải vì để được tạ ơn.

À... bây giờ thì Vương Lâm Hoa đã hiểu rõ ràng, chương thế của Độc Cô Thương vừa rồi không phải để kết mạng sống mà là để giải huyết cho Trầm Lãng.

Nhưng tại làm sao Độc Cô Thương lại cứu Trầm Lãng?

Chẳng lẽ tên Độc Cô Thương này lại cũng do kẻ khác giả trang?

Không, không có thể, bằng vào dáng cách đặc biệt của Độc Cô Thương, bằng vào đôi mắt thần chết của hắn, không có ai giả được.

Và giọng nói của hắn, trước sau như một, giọng nói mà hơi lạnh toát ra như băng

giá.

Có lẽ cũng đang suy nghĩ như Vương Lâm Hoa, Trầm Lãng trần trối nhìn Độc Cô Thương:

- Tại sao túc hạ lại cứu tôi?

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Ra tay cứu người, không lẽ nhất định phải cần có mục đích à?

Trầm Lãng cười:

- Xin túc hạ thứ cho câu hỏi sơ sót đó, nhưng thật ra thì trong lòng tôi có chỗ mù mờ, không biết tại sao túc hạ lại cứu tôi?

Độc Cô Thương vẫn trơ trơ:

- Chẳng lẽ ta lại không có quyền cứu người à?

Trầm Lãng gượng cười:

- Tôi biết túc hạ có ít nhiều bất mãn với Khoái Lạc Vương, nhưng đó chẳng qua là chỉ vì có tại hạ mà ra, nếu tại hạ chết rồi Khoái Lạc Vương sẽ không còn lạnh nhạt với túc hạ nữa.

Độc Cô Thương chớp mắt, có lẽ đây là lần đầu trong đời hắn có phần thay đổi, một sự thay đổi hết sức phức tạp, nhưng hắn vẫn cố che dấu bằng cách ngửa mặt cười dài...

Và hắn nói trong giọng cười ẩn khuất đó:

- Ta cứu các hạ y như một chuyện cứu lầm... lại còn bị các hạ chất vấn lung tung, thật giống là một chuyện hoang đường hết sức.

Trầm Lãng cười:

- Nếu đối với huynh đài mà lòng tại hạ vẫn hầy mù mờ thì làm sao tại hạ có thể với huynh đài kết nên bằng hữu?

Độc Cô Thương vụt nín cười, đôi mắt trần trối nhìn Trầm Lãng:

- Các hạ quả thật muốn cùng ta kết giao à?

Trầm Lãng nói:

- Nếu không có ý đó thì tại hạ đâu có hỏi làm chi?

Lặng thinh một lúc như cô đề nén một cái gì, Độc Cô Thương nói thật chậm:

- Khoái Lạc Vương là kẻ trọng tài khinh nghĩa, ta đã thất vọng nhiều vì hắn... Ta tuy một lòng trung kiên với hắn, nhưng bất cứ ngày nào, gặp một ai võ công cao hơn đối với hắn ta sẽ trở thành phế vật... Các hạ thấy chứ, đêm qua ta suýt nữa đã chết, nhưng hắn không hề có một tiếng hỏi han.

Trầm Lãng chớp mắt:

- Và tự nhiên là huynh đài muốn “trả” lại chuyện đó?

- Trả lại?

Độc Cô Thương cười gay gắt:

- Ta không có ý đó, nhưng ta muốn cho Khoái Lạc Vương biết rằng “bỏ người là bị người bỏ lại”, thế thôi... Và ta cũng muốn cho hắn thấy rằng không có những người như ta giúp sức, hắn sẽ bại vong.

Im lặng một phút, Trầm Lãng thở dài:

- Thành sự rất khó, mà cái khó nhất là cách dùng người, Khoái Lạc Vương tuy có khí khái dùng người, nhưng lại thiếu con mắt tinh vi chọn lựa, không có khuôn thước đo lòng... chuyện lão huynh đài ngày nay, chính là một vết thương trí mạng của hắn.

Độc Cô Thương cau mặt:

- Các hạ vì hắn mà tiếc rẻ đấy à?

Trầm Lãng thở ra:

- Mắt nhìn thấy sự nghiệp dài lâu của một miếu hùnh sắp đổ ngã, thật tại hạ khó cảm cảm khái... Nhưng xin huynh đài yên lòng, Khoái Lạc Vương với tại hạ vốn thế không lưỡng lập.

Độc Cô Thương trầm giọng:

- Chính vì biết các hạ và hắn là hai kinh địch, nên ta mới ra tay cứu các hạ... Trên đời này nếu có kẻ thay được Khoái Lạc Vương về phương diện dựng nghiệp, thì người ấy phải là các hạ mà thôi.

Hắn nắm lấy tay Trầm Lãng, nói bằng một giọng cương quyết:

- Chỉ cần các hạ có được chí cả, Độc Cô Thương này sẽ nguyện vì các hạ mà dốc hết sức mình.

Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Được huynh đài tương trợ, thật là tại hạ được sung hạnh nhất đời, chỉ hiềm vì...

Độc Cô Thương hỏi:

- Sao?

Trầm Lãng chỉ thây Long Tứ Hải:

- Người này chết rồi, Khoái Lạc Vương sẽ khó để cho ta gần gũi...

Lãng thình một phút, Độc Cô Thương vụt cười:

- Hắn chết nhưng vẫn có cách làm sống được...

Trầm Lãng hơi sững sốt:

- Tại hạ chưa hiểu ý huynh đài...

Độc Cô Thương nói:

- Hắn giả Hùng Miêu Nhi, thì kẻ chết là Hùng Miêu Nhi chứ đâu phải Long Tứ Hải?

Trầm Lãng nhìn chằm chập Độc Cô Thương nhưng không nói.

Độc Cô Thương cười:

- Long Tứ Hải có thể giả Hùng Miêu Nhi, thì tại sao Hùng Miêu Nhi lại không có thể giả ra Long Tứ Hải?

Câu nói của hắn vẫn còn mập mờ, nhưng Trầm Lãng chợt hiểu vỗ tay:

- Thật là hay.

Độc Cô Thương nói:

- Long Tứ Hải giả Hùng Miêu Nhi có thể qua mặt được Trầm huynh, thì Hùng Miêu Nhi giả Long Tứ Hải lại không qua được mắt Khoái Lạc Vương sao?

Trầm Lãng cười:

- Đúng lắm, Hùng Miêu Nhi và Long Tứ Hải có nhiều nét giống nhau... nhưng có điều phẩm cách thì hơi khác...

Độc Cô Thương nhìn Trầm Lãng và hơi chớp mắt:

- Tại sao Trầm huynh không hỏi xem tại hạ đã... có giết Hùng Miêu Nhi không?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Huynh đài đã cứu tại hạ thì có đâu lại giết Hùng Miêu Nhi? Câu hỏi đó quá thừa, nếu cần là hỏi Hùng Miêu Nhi bây giờ ở đâu thì mới đúng?

Độc Cô Thương nói:

- Câu hỏi đó cũng không cần.

Trầm Lãng cười:

- Đúng, huynh đài đã yên tâm đến đây, tự nhiên là Hùng Miêu Nhi đã được ở một nơi yên ổn.

Độc Cô Thương nói:

- Tuy vậy, bây giờ hãy còn một vấn đề có lẽ quá khó khăn.

Trầm Lãng hơi suy nghĩ:

- Sao lại...

Chưa tròn câu hỏi, Trầm Lãng vụt cau mày:

- Quả thật, vấn đề đó rất nghiêm trọng...

Độc Cô Thương gặng lại:

- Trầm huynh biết ý tôi muốn nói...

Trầm Lãng nói:

- Vấn đề quan trọng là thuật dị dung.

Độc Cô Thương nôn nóng:

- Trầm huynh không biết nhiều về công việc ấy sao?

Trầm Lãng gượng cười:

- Tôi đâu phải là thần thánh như có một số người tưởng tượng.

Độc Cô Thương dậm chân:

- Đây là diệu kế chỉ có trời mới biết, nhưng nếu không biết thuật dị dung thì kế như là kế bỏ đi.

Nhưng Độc Cô Thương vụt hỏi:

- Trầm huynh không biết thế tại sao lại phá được cách dị dung của Giang Tả Tư

Đồ?

Trầm Lãng nói:

- Đó là do một người khác.

Độc Cô Thương hỏi:

- Người đó bây giờ ở đâu?

Trầm Lãng nói:

- Không xa lắm.

Độc Cô Thương nôn nầy:

- Không xa thì tại sao...

Trầm Lãng lắc đầu chận ngay:

- Tuy ở gần đây, chỉ hiềm vì hấn không bằng lòng.

Độc Cô Thương cau mặt:

- Chưa nhờ thì tại sao lại biết không bằng lòng.

Trầm Lãng chớp mắt mỉm cười:

- Nếu hấn bằng lòng thì bây giờ đã đến đây rồi.

Câu nói của Trầm Lãng làm cho Độc Cô Thương ngơ ngác...

Nhưng từ trong chỗ nấp, Vương Lâm Hoa lại giật mình.

Trầm Lãng quả là lợi hại, thính giác của hấn tinh quá. Chỗ nấp của mình thật kín và khi đến cũng rất nhẹ nhàng, thế mà hấn vẫn phát giác... Vương Lâm Hoa đành cười cười trơ trên bước ra...

Độc Cô Thương quát mắt:

- Có phải người này không?

Trầm Lãng cười:

- Chứ còn ai vào đây nữa

Độc Cô Thương nhìn chăm chú:

- Có phải đây là “Thiên Diện Công Tử” Vương Lâm Hoa, người mà danh tiếng đã được thiên hạ khắp nơi đồn đãi?

Vương Lâm Hoa cười:

- Không dám... Vương Lâm Hoa chính là tại hạ, còn “danh tiếng” thật quả không dám nhận... Còn “Thiên Diện Công Tử” thì lại càng thật không biết ai đã ban cho.

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Trừ Vương Lâm Hoa ra, còn có ai đủ khả năng rình nghe chuyện của người khác? Trừ Vương Lâm Hoa ra còn có ai có đủ khả năng để xứng với danh hiệu “Thiên Diện Công Tử” chứ.

Vương Lâm Hoa vòng tay cười:

- Đa tạ lời khen tặng.

Hấn cố ý làm như không hiểu câu bóng gió của Độc Cô Thương, hấn cứ trơ trên đến mức cứ kéo những câu xoi mói của người khác trở thành lời khen tặng, quả Vương Lâm Hoa là một con người không chịu lép vế bao giờ.

Trầm Lãng cười:

- Vương công tử ra mặt, tự nhiên là bằng lòng giúp việc dị dung cho Hùng Miêu Nhi chứ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Dị dung thì đâu có khó, chỉ vì...

Hắn liếc Độc Cô Thương và nói tiếp:

- Nhưng không biết Độc Cô tiên sinh có tin tại hạ được chăng?

Độc Cô Thương vẫn lạnh lùng:

- Tin không tin chỉ thế thôi. Chuyện này chỉ có các hạ làm được là các hạ phải làm.

Vương Lâm Hoa cười:

- Như thế là tại hạ chắc không còn cách nào khác nữa?

Mặt của Độc Cô Thương sắt lại:

- TỰ NHIÊN.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Hay. Có thể vo tròn bóp méo cái đầu của “con mèo rừng” ấy thì còn thú vị nào bằng, tại hạ lẽ đâu lại từ chối dịp may như thế.

Độc Cô Thương hỏi:

- Đồ dùng để dị dung có mang sẵn theo không?

Vương Lâm Hoa nói:

- Vật bất khả ly thân mà.

Độc Cô Thương vung tay:

- Tốt, đi.

Trầm Lãng, Vương Lâm Hoa dưới sự dẫn đường của Độc Cô Thương băng mình dưới cơn mưa tầm tã...

Đi được một đôi, Trầm Lãng khẽ hỏi:

- Chỗ ẩn của Hùng Miêu Nhi không ai biết chứ?

Độc Cô Thương nói:

- Ở suốt mười năm nơi đây chưa chắc ai tìm được chỗ ấy.

Vương Lâm Hoa chớp mắt:

- Cũng mong rằng nơi bí mật ấy đừng phải là động đá sau Hoa Thần Miếu.

Độc Cô Thương quay phắt lại trừng trừng:

- Các hạ biết nơi ấy?

Vương Lâm Hoa cười:

- Tình cờ thôi.

Trầm Lãng cau mặt:

- Đã đến nơi ấy rồi à?

Vương Lâm Hoa cười:

- Đó cũng là chỗ ẩn thân của Chu Thất Thất, nhưng động đá hang ngạch quanh co lắm, chưa chắc Chu Thất Thất đã gặp được Hùng Miêu Nhi.

Trầm Lãng gật gù:

- Cũng không sao....

Nằm vật mãi trên giường một lúc khá lâu, Nhiễm Hương vụt vùng dậy băng tuốt ra vườn...

Dầm dưới cơn mưa, mắt nàng đỏ bừng bừng, nàng thù hận tất cả đàn ông, chỉ trừ Trầm Lãng.

Nàng biết không còn hy vọng gì nữa, nhưng không hiểu tại sao nàng vẫn muốn đi

tìm.

Nàng chưa biết tìm Trầm Lãng để làm gì, nhưng nàng muốn đi tìm cho kỳ được.

Qua khỏi khu vườn, vừa nhắm vào bìa rừng, Nhiễm Hương vụt dừng lại...

Từ phía trước, có tiếng hát lè nhè...

Lý Đăng Long mặt đỏ như gấc chín, lạng quạng vừa đi vừa hát ngêu ngao...

Chỉ trong thoáng cái, Nhiễm Hương chợt hiểu...

Gã đàn ông bị vợ “cắm sừng” này, nhất định vừa bị một vố đau. Có thể vừa bắt quả tang vợ đang ân ái với người khác mà không dám hé môi, nếu không hấn đầu lại cà lơ thút thểu dưới cơn mưa như thế?

Lý Đăng Long nhận ra Nhiễm Hương, và đôi mắt hấn dán vào mình nàng trần trối...

Bây giờ Nhiễm Hương mới nhớ lại mình chỉ mặc chiếc áo lót mỏng tanh mà nước mưa đã dán sát vào da thịt...

Đôi mắt ngầu ngầu của Lý Đăng Long như bị hút dính vào gò ngực trắng ngần.

Hấn bước sát lại và giọng gã như bị nghẹn:

- Cô... cô có lạnh lắm không?

Nhiễm Hương đứng yên nhìn vào mắt hấn:

- Say rồi à?

Lý Đăng Long lắc đầu lia lịa:

- Đâu có... đâu có... không hiểu tại sao ai cũng cứ bảo là tôi say. Xuân Kiều nói tôi say... Sở Minh Cầm nói tôi say... bây giờ cô cũng bảo tôi say... Tôi đâu có say.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Xuân Kiều, Sở Minh Cầm...

Lý Đăng Long gật gật:

- Phải họ mới đuổi tôi đây... Ha ha... Họ chun vô phòng kín cởi áo quần... Hà hà... Trời mưa mà họ kêu nực.

Hắn nói mà đôi mắt cứ dán vào ngực Nhiễm Hương, gò ngực căng lên, ướt át...

Và không hiểu tại sao, Nhiễm Hương vụt hỏi:

- Xuân Kiều ngủ trong phòng Sở Minh Cầm à?

Lý Đăng Long cười hề hề:

- Ngủ.... Cô cũng biết chuyện “ngủ” ấy nữa à?

Nhiễm Hương đỏ mặt, nhưng vẫn trả lời:

- Sao lại không biết.

Lý Đăng Long nhìn sừng Nhiễm Hương, tròng mắt hắn như muốn rớt lên gò ngực nàng...

Nhiễm Hương nghiêng răng: Khốn nạn, đàn ông đều khốn nạn như nhau, trừ Trần Lăng.

Bụng thì chửi mà miệng nàng cứ cười khiêu khích...

Lý Đăng Long vụt quì xuống, cổ hắn như bị đặc lại, hai tay hắn ôm lấy đùi của Nhiễm Hương..

Không, hắn không phải ôm, tay hắn cứ vuốt lên vuốt xuống và run lẩy bẩy...

Nhiễm Hương khép chặt hai chân lại...

Nàng càng khép, cặp đùi thon thon càng rấn lại, hai bàn tay của Lý Đăng Long càng run bần bật....

Nhiễm Hương khẽ hát hàm:

- Đứng dậy đi.

Lý Đăng Long như lú lờ:

- Đứng... đứng không được...

Nhiễm Hương nghiêng răng, nhưng cuối cùng nàng nói:

- Ở đây không được, phải đi tìm chỗ kín...

Như bắt được vàng, Lý Đăng Long đứng phắt lên:

- Chỗ kín... có có... có chỗ này không ai biết cả, kín lắm... làm gì cũng không ai biết...

Nhiễm Hương lảo lảo lập lại:

- Làm gì cũng không ai biết...

Và nàng để mặc cho Lý Đăng Long lôi đi...

Hắn lôi Nhiễm Hương sên sệt, hắn không còn biết gì nữa cả, hắn chỉ mong mau tới chỗ...

Hắn lôi nàng về phía Hoa Thần Miếu, hắn lôi nàng ra sau động đá...

Nhưng hắn không kịp vào động, hắn như không còn chịu nổi nữa, hắn vật ngửa Nhiễm Hương ngay ngoài cửa động...

Hắn quì xồm trên mình nàng, hai tay hắn run bần bật, hắn cào hắn cấu, hắn rút quăng tất cả những mảnh vải nào còn vương trên mình nàng...

Nhiễm Hương nằm trơ chịu đựng, hai chân nàng khẽ dang ra...

Làn da trắng phau phau lộ lộ dưới giọt mưa rỉ rả, nước mưa cũng làm cho da thịt nàng trơn mát hơn lên...

Lý Đăng Long hồ hồ học học trượt qua trượt lại, tia mắt đỏ ngầu y như một con thú nổi cơn điên.

Nhiễm Hương trăn mình, môi nàng nhếch một nụ cười kỳ dị...

Lý Đăng Long như tiêu tan hồn phách, hắn không còn biết gì nữa cả, hắn như cái máy...

Nhiễm Hương đưa tay lên đầu nắm lấy viên đá to bằng đầu gối, mím môi rướn mình lên...

Lý Đăng Long vụt khụy cánh tay, cả thân hình của hắn duỗi thẳng rã rời...

Nhiễm Hương nắm chặt viên đá, nghiến răng giáng mạnh lên ót Lý Đăng Long.

Lý Đăng Long hự lên một tiếng, tay chân duỗi thẳng giẫy nghe đànhạch...

Nhiễm Hương hát hần xuống, dang tay giáng mạnh hai ba cái nữa, Lý Đăng Long lặng im luôn.

Nhìn vào xác hắn Nhiễm Hương nghiến răng:

- Chỗ kín lắm, làm gì cũng được... Làm gì cũng được... Hừ, đàn ông toàn là một lũ heo...

- Phải, đàn ông là một lũ heo, giết là phải lắm.

Giọng nói lạnh lẽo phát lên thình lình làm cho Nhiễm Hương giật mình đứng phắt lên...

Bóng người áo trắng, một cô gái áo trắng đứng ngay nơi cửa động.

Nhiễm Hương buông rơi viên đá, hốt hải kêu lên:

- Chu Thất Thất.

Vẻ mặt Chu Thất Thất lạnh lùng:

- Giết là đáng lắm.